

tóte gradele demnitaşilor pênă la magistratura supremă ;
daca temerea de ură s'eu frica de vre un pericol te faci
a sacrifica salutea concetăşenilor t'ei. «Dar de te temi
de vre uă ură, óre ura ce se ridică în contra severitaşi
şi a curagiului póte ea fi mai de temut de cât ura
provocată de inertiă şi laşitate ? Oare când Italia va
fi devastată prin resbel, când oraşele vor fi jăfuite şi
casele în prada focului, nu te gândesci ca atunci fiacăra
invidiei te va consuma şi pe tine ?»

XII. La aceste pré sânte cuvinte alle republicei şi la
cugetările ómenilor ce simtú asemenea, voiú respunde
în pucine cuvinte. Eú unul, părinţi conscrişi, de aşú fi
judicat că a pedepsi pe Catilina cu mórte ar fi cel mai
bun lucru de făcut, n'aşú fi dat acestuí vil gladiator
nici uă oră m'ecar de viaţă. Căci daca nisce bărbaţi at-
tât de eminenti şi nisce cetăşeni pré străluciţi nu nu-
mai că nu s'aú pingărit prin sângele Gracchilor, al Flac-
cilor şi al altor multora mai din vechime, dar áncé
s'aú onorat ; neapărat că nu mé voiú teme eú că om-
morírea acestuí paricid al concetăşenilor s'ei ar attrage
assupra'mi ressentimentul posteritaşi. Chiar însă când
una ca acésta m'ar ameninţa orí cât de mult, eú am avut
tot d'auna convicţiunea că ura ce persecută virtutea nu
este uă defaimă, ci gloriă.

Cu tóte acestea suntú uni într' acéstă adunare cari
s'eu că nu vedú relele ce ne ameninţă s'eu că se pre-
facú a nu vedea ceea ce vedú ; acestia aú încurageat
speranşele lui Catilina prin slabele lor decisiuni şi aú
fortificat conjuraţiunea născândă necrezând într'énsa ;